

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati
Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos
centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera**

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

De Sanctis

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXX

Vulnera quinque cur Christus seruauerit, & cuiusmodi deuotionis exercitio
sint honoranda, Sermo I.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47060](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47060)

Christus
quod pro no-
bis satisfecit,
non sufficere
ad salutem.

Ioan. 1.

Matth. 7.

Luc. 6.

ipse iam nihil sibi faciendum putet, subiecit Dominus: Prædicari in nomine eius penitentiam & remissionem peccatorum in omnes gentes. Non ergo sufficere sibi putet Christianus iam baptizatus & rationis compos, quod pro nobis Christus satisfecit, nisi & ipse se peccasse doleat, & vitam in melius commutare proponat. *Si quis se monem meum seruauerit*, ait Christus apud Ioannem, *non videbit mortem in æternum*. Superuacanea, imo & perniciosa est fides in Christum, quæ non vult obedire mandatis Christi. *Quid vocatis me Domine, Domine*, ait idem, *& non facitis quæ dico?* Vbi autem quis se peccasse dolet, & baptismo Christi abluitur, is planè peccatorum remissionem consequitur, id quæ apud omnes gentes.

SERMO I. IN EADEM SOLENNITATE.

Vulnera quinque cur Christus seruauerit, & cuiusmodi deuotionis exercitio sint honoranda.

Videte manu meas & pedes meos, quia ego ipse sum. Luc. XXIII. Christus Iesus Dominus noster fratres charissimi, resurgens quinque vulnera (quibus sumus redempti) gloriosa in suo corpore seruauit. In omnibus operibus Saluatoris nostri, in singulis eius beneficijs nihil tã elucet, quam immensa ipsius ad nos charitas. Eius natiuitas, eius predicatio, eius passio, quæ deniq; hodierna resurrectio quid clamât aliud, quid monêt, quã ut attendamus, quanti nos fecerit ipse, quantum nos dilexerit? Quid enim attinet, resurgens, quinque vulnera, videlicet signa clauorum ac lanceæ suo in corpore retinuerit adeo manifesta, ut videri, adeo profunda ac magna, ut immillia digitis poterant tangi, quã ut suam in nos charitatẽ nobis hoc modo prædicaret? Atqui quod olim verbis per Esaiã, nunc in vulneribus proprijs ad quælibet nostrũ clamat. *Nunquid mulier potest obliuisci infantẽ suum, ut non miseratus sit vteri sui?* *Et si illa obliuiscit, ego tamen non obliuiscar tu.* In manibus meis descripte. Ecce in manibus, ecce in pedibus, ecce in corde quoq; redemptoris nostri scripti sumus, ne vnquam nostri apud Deũ memoriam putemus abolitam. Ingens prorsus fiducia hic nobis donata est, ut nequeat nos obliuisci Christus: quando quidẽ signa passionis, signa redemptionis, signa deniq; dilectionis suæ membris suis inarata circumfert, oculis proprijs semper obijciunt. Vnde prima hæc causa putanda est, quare suo in corpore vulnera retinuerit, videlicet ut nulla nos vnquã obliuione à suæ dilectionis memoria delicta significaret, tametsi alia quoque causa sit, ut prædilecto Patri suo pro rationibus nostris supplicando hæc tanquam redemptionis nostræ precium nobis quotidie offerat, & ipsum patrem misericordiarum ac totius consolationis ad misericordiam erga nos inuiter. Est præterea tertia causa fortasse cæteris non inferior, ut facilius hoc modo suæ nobis passionis memoriam persuadeat imprimendam in terris, cuius signa circumfert ipse in gloria maiestatis. Et certè immodica foret ingratitude, acceptum non recitare beneficium, quando is qui impendit, ne cesset benefacere, exhibetæ suæ charitatis suæ sibi retinet monumentum. Idcirco Apostolis, imo nobis omnibus. *Videte*, inquit, *manu meas & pedes*. Videte & tanquam in libro vult legite, quid pro vobis fecerim, quid in exemplum vobis reliquerim. Videte velumen expansum noui testamenti, quinque vulnera tanquam librum

Isa. 49.

Vulnera cur
Christus in
corpore suo
seruauerit.

1. Cor. 1.

Luc. 24.

quinque Mofi in se continēs: quibus quid ego amore vestri fecerim, & quid
 mei amore vos deceat agere, legatis. Scrutemur igitur quid in his Christi
 vulneribus scriptam sit, ut quoties in crucifixi imagine hæc quinque Chri-
 sti membra aut plagas osculamur, obiectum ibi aliquod reperiamus cõtem-
 plandunt, venerandum, imitandum, & oratione impetrandum. Itaq; ima-
 ginemur, ut in quinque vulneribus Christi quinque singillatim virtutes
 nobis occurrant, membris eorundem vulnerum congruentes. Verbi gratia:
 Manifestū est omnibus per pedes in scriptura sacra plerumq; significari so-
 lere hominis affectus. Ut etenim pedibus corpus, ita affectibus graditur ani-
 mus. Eam ob rem in vulneribus pedum Christi duas virtutes affectiuas i-
 psius meditemur, humilitatem videlicet & paupertatem. Quas propterea
 voco affectiuas, quia quatenus in affectu sunt, eatenus etiam & non aliter
 dicuntur virtutes. His duabus virtutibus mundum vaiuersum Christus, &
 quicquid mundi ambitu extat viciosum, calcavit: quæ cum in omni vita
 sua, præcipuè tamen in passione enitent. Quocirca ne à memoria, hoc est, ab
 iminãdi studio virtutes hæ nobis excidant, in pedibus (in quibus dixi signi-
 ficari affectus) Christi manserunt stigmata sacra, quæ oculis nostris obie-
 ctæ, etiam harum virtutum in Christo nos commonefaciunt, simulq; ad i-
 mitationem inuident.

Ad huncmodum in manibus Christi vulnera duo, duas etiam nobis
 virtutes alias significant, obedientiam scilicet & patientiam. Quæ propterea
 in manibus locum suum sortiuntur, quod per manus in scriptura operati-
 ones intelligimus. Porro in Christi passione, tam obedientia quàm patien-
 tia eatenus dici possunt virtutes actiuæ, quatenus obediendo ac patiendo
 Christus, & Patris voluntatem, & nostri operatus est redemptionem. In
 lateris vulnere, quod est cordis, innuitur nobis quinta virtus, quæ est Chri-
 sti viscerosa charitas, quæ omnes Christi actus, omnia verba, cuncta deniq;
 quæ & passus est, & ineffabili decore illustravit incredibili suavitate condi-
 uit. Itaque in quinque Christi vulneribus Christi iam quinque legimus & ve-
 neramur virtutes, quæ quomodo in Christi vita ac passione emineant sin-
 gillatim explicabo paucis. Neminem tamen mouere debet, si in festo re-
 surrectionis de Christi loquimur passione, quandoquidē victoribus etiam
 prophanis in triumpho recensentur aut concinuntur, quæ ante gesserint, aut
 passi sint in prælijs. Christus quoque resurgens hodie, vulnera sua gloriosa
 non ad tristitiam, sed ad gaudium Apostolis ostendit. Verum de hoc satis.
 Duas ante dixeram virtutes in Christi pedibus nobis significatas, quibus
 mundum omnem calcavit, non solum nihil gloriæ, nihil ve diuitiarum am-
 biens, verum ex affectu etiam & desiderio contemptum & egestatem susti-
 nens. Principio igitur de humilitate eius dicamus. Hæc in nullo fuit ho-
 mine profundior atque abiectior, quam in Christo. Quippe qua conculeat
 & confutat omnem elationem humanam, ut vel sub humili Deo deinceps
 non altum sapiat homo, nec vltra apponat se magnificare super terram. Sed
 videamus nunc quam nihil gloriæ, quam nihil honoris ambiuit super ter-
 ram, Dominus ipse Rex gloriæ. Volens incarnari, non diuitem, non mun-
 dano stemmate insignem elegit matrem: sed pauperem, humilem, & iuxta
 seculi opinionem abiectam. Iam nasciturus noluit ciuitatem magnam eli-
 gere,

Contemp-
da quænam
sint in vulne-
ribus Christi.

Pedes mysti-
cè quid sig-
nent.
Virtutes af-
fectiuæ quæ.

Virtutes acti-
uæ quæ.

Manus mysti-
cè quid sig-
nent.

Virtus cordis
quæ.

Humilitas
Christi quan-
ta.

Rom. 12.
Psalm. 9.

Psalm. 13.
Lucæ 1.

Lucz 2.

gere, noluit amplum palatium, noluit nasci vbi fertuentium & occurrentium famulorum adulatrix adesset turba, noluit vbi hominum adesset frequentia, sed elegit tuguriolum desertum, vile, & vbi nihil esset, quod non praeferret abiectionam. Vitauit aurea, spreuit holoserica execratus est quaeq; pomposa: non admisit praeter parentes famulantium obsequia, vilibus inuolutus est pannis, contemptibili praesepio honoratus. Adde iam, quod nec voluit nisi à paucissimis & his vilibus, utpote pastoribus, idque solum pro sua natiuitatis testimonio, cognosci, noluit praedicari: voluit sui percutationem fugere, non vlcersi, voluit quasi impotens & imbecillis, non gloriosus haberi. Accedit, quod ignotus mundo atque inglorius triginta annis latuit. Ceterum, praedicans atque miracula faciens, quam honorari aut commendari noluit? quam neminem spreuit? quam familiaris penitentibus, miseris atque egentibus fuit? Deinde obserua, opprobria, derisiones, contemptum scribarum, & pharisaeorum dolos, in omni vita at passione sua quam patienter sustinuit? Accusationes iniquas, & sui infamationes quam humiliter non excusauit? ad contumelias, ad conuitia quam innocens tacuit? Quid quod ad pedes piscatorum lauandos diuina se mansuetas inclinauit? Quid quod corpus suum virgineum laceratum & cruore perfusum, ante oculos hostium suorum passus est nudari? quod pudicissimum quibusque virginum saepenumero intolerabilius fuit morte: Quid, quod

Ioan. 13.

deinde cum latrone comparari, latrone sibi ad vitam praeferrari, cum latronibus educi, inter latrones medius non dedignatur crucifigi? Nonne passionis locum ignominiosissimum, mortis genus turpissimum & (quod dixi) consortium despectissimum, conditiones mortis & moriendi modum abiectionis elegit? *Non est species ei* (inquit Esaias) *neque decor. Et vidimus eum, & non erat ei aspectus. Et desiderauimus eum despectum, & nouissimum virorum, & non dolum & scientem infirmitatem. Et quasi absconditus vultus eius & despectus, vnde nec reputauimus eum.* Itemque: *Et nos reputauimus eum quasi leprosum, & percussum à Deo & humiliatum.* Itaque nihil abiectionis, nihil vililitatis, nihil

Lucz 24.

fuit ignominiae, quod impij humili Iesu (in quo diuina contemnebatur maiestas) non irrogarent: nihil inferre poterant eiusmodi, quod humilitatis solus non affectaret. Hanc Christi humilitatem quasi in primo vulnere peccati reconditam meditemur, hanc gestiamus imitari, hanc rogemus nobiscum fundi.

Esaias 53.

Hinc ad alteram virtutem quae est paupertas, accedamus. Cum Dominus Iesum iam humilitatem praedicarem, dictum est, & plus dici posset, quantum abiectionis iuxta humanam ostensionem, eius habuit natiuitas. Inde loquetur etiam, quanta eius fuerit paupertas. Defuit hospitium, defuit cum abditos peregrina diuersorij exclusa, praesepio sub vili tuguriolo seu stabulo iuxta praesepio bouum natum habens infantulum habitabat? Et quid, quod nemo ibi non modo quae ad commoditatem, sed quae ad necessitatem etiam maximam deerant, offerrebat? Rigebat gelida hyems, & frigore nox munda fridebat, quando interim tenero regioque mox nato infantulo fuerant substernitur, quia plumarum aut pellium ne mentio quidem praesepio fuit, iacebat in praesepio ante iumentorum ora: quae creatorum suum esse

Ibidem.

nosce.

Paupertas.

Iesu quanta.

noscentes, spiritu suo, hoc est, anhelitu calido frigus ei temperabant. Et hęc tum quidem, cum in propria terra, hoc est, cum in sua adhuc morabatur gente. Quid subinde paupertatis & inedia existimabimus passum cum subita persecutiōe agitur in exilium, defertur per desertum, degit inter alienos, parentibus tenuitatem victus manuum labore quarentibus? Operabatur virgo nobilissima filo & acu, aut opere textrino, & paruulus Iesus, quod creditur, matris opera detulit vicinis, preciumq; pię matri repprauit laboris. Et vt obiter hęc dicam. Erat puellus amabilis nimium, & (vt habent sanctorū reuelationes) quicumque ei loquebatur, adeo non poterat eius aspectu & alloquio satiari, adeo non poterat abstrahi, vt etiam omnis aduersitatis interim aut mœroris (si quibus premebatur) colloquens obliuisceretur. Vnde omnes cupiebant puero Iesu loqui, quia nemo non magno gaudio poriebatur, quisquis huius aspectu & moribus frui potuisset. Verum ad eius paupertatem reuertamur. In deserto quadraginta diebus ac noctibus moratus, vbi quæso cubabat, vbi quiescebat? Pari modo in monte sapenumero orans pernoctabat: & quieti si quando voluit fessum corpus dare, nonne in terram nudam (vt sancti scribunt) membra virginea colligebat? Nihil in mundo (cuius opifex erat ipse & gubernator) possidēs de elemosynis vivebat oblati. Quas vbi nemo obtulisset (quod docti quidam aiunt, vel tum maximē eidem vsu venisse, cum duodennis in templo Hierosolymistriduo manebat) ostiatim mendicabat. Quid tandem in passione? Fugiunt discipuli, longe stant ab eo noti, non cognoscunt amici: tandem etiam a patre derelinquitur, & solus ducitur inter hostium cuneos, omnibus deserturus. Nudatur vestibus, terra priuatur, hoc est, inter cælum & terram in aërem suspenditur. Siciens & clamans aquę guttam non habet. Crucifixo deest quo caput reclinet, alieno mortuus vitur sepulchro, & superstitem relinquit matrem pauperem sine proprio. Tertia virtus, est, obedientia, quā in vulnere manus eius reconditam comperimus. Descendi, inquit Christus, de cælo, non vt faciam voluntatem meam, sed voluntatem eius qui misit me. Et alibi dum esurienti cibum offerebant sui, *Meus, inquit, cibus est, vt faciam voluntatem Patris mei, qui misit me.* Item in dura illa agonia orando Patris voluntati se subdidit offerens in mortem, & dicens: *Pater, si nō potes tē trāsire calix iste, nō bibam illum, fiat voluntas tua.* Cæterum, obedientia eius tanto perfectior emicat, quanto grauius duriusq; fuit præceptum patris, quod subiuit. Nam iniquitates omnium nostrum posuit super eum pater, atque in eo puniuit, vt sub dura ipse lueret disciplina pro nobis, nos essemus in parte. Ipse enim *vulneratus est propter iniquitates nostras, & nos eius liuore sanati sumus.* Sed nunquid soli obediuit Patri? Nequaquam. Obediuit Patri, obediuit legi, obediuit parentibus, obediuit sacerdotibus, obediuit Iudæis quoque & terroribus. Et cui tandem citra vitium non obediuit? Cui vnquam suam ob voluntatem statuendam restitit? Itaque totus *factus est obediens vsque ad mortem, mortem autem crucis.* Quarta virtus, alterius videlicet manus, est patientia in aduersis. Nulla inuenta est mansuetior, nulla tranquillior patientia Domini Iesu: tamen si Marcus illum referat duos & impios aliquando circumspexisse cum ira. Quę ira tamen ne putaretur liuoris aut impatiētia, sed charitatis, sequitur: *Et contristatus est super illorum excitate.* Sic durissime

Amabilis
quantū fue-
rit puer Ie-
sus.

Matth. 4.
Luc. 6.

Matth. 8.
Luc. 9.

Luc. 2.
Matth. 26.
Marc. 15.

Matth. 27.
Ioan. 19.
Matth. 6.

Obedientia
Iesu quanta.
Ioan. 6.

Ioan. 4.
Matth. 16.
Marc. 14.
Luc. 21

Esa. 53.

Luc. 2.

Philip. 2.
Patientia Ie-
su quanta.
Marc. 8.

Matth. 7. 19.
& 23.

interdū obiurgauit hypocritas, ambiciosos, auaros, & cæteris vitijs inquinatos. Siceiecit flagello homines quæstuosos de templo, veritatem, sinceritatemque zelans, non vitia (quibus nulla debetur patientia) palpans aut dissimulans. Vtrunque enim docuit zelum videlicet & patientiam. Vtrunque suo & loco & tempore exhibuit. Nam dicebatur filius fabri, vorax & potator vini, amicus publicanorum, Samaritanus, dicebatur insanire, dicebatur ex Deo non esse, dicebatur dæmonium habere: nec tamen his, nec quibuscunque alijs derisionibus, contumelijs, iniurijs, persecutionibus, oblocutionibus (quas frequenter patiebatur) inuentus est vel leuis indignationis impatientia: ve iudicia dedisse: Nunquam ne signo quidem acceptam visus est retaliare iniuriam. Passus est truculentos atque minaces hostium vultus, passus est impia & dura verba, passus est dira ac crudelissima tormenta: neque tamen querula ab eo vox vlla auditur, neque nisi vbi ratio cogeret, persequentibus aut calumniantibus responderet. *Siquidem cum malediceretur, non maledicebat: cum pateretur, non comminabatur: tradebat autem iudicanti se iniuste, & sicut ouis ad occisionem ducitur, & sicut agnus ceram tendente se obmutuit, nec aperuit os suum.* Quinta virtus est charitas, hæc in vulnere cordis congruum sortita est locum, ardentissima, latissima, maximeque profusa, puta ad ingratos, ad inimicos, ad omnes. Hæc illum de cælis traxit, hæc incarnari, hæc pati, hæc illum pro nobis meri coegit. Hæc ne tantillo quidem suo parceret corpori fecit: a deo vt etiam interiori semetipsum tristitia grauius affligeret, externis passionibus occurreret, cuncta membra sua omnesque vires in supplicium vltro expenderet, omnes sanguinis guttas profunderet, ne non copiosa esset ipse pro nobis redemptio, & vt euidensissima sui erga nos esset amoris manifestatio, & vigorosa ad se nostri attractio. Ideo nihil eidem obstitit, quin totus esflueret pietate, totum se erogaret commiseratione, totum se impenderet charitate. Vnde cum ineffabilibus in cruce doloribus & angustijs premeretur, & non aliud quam impias in se blasphemantium voces, improperantiumque audiret, insultus, nunquid in eo charitas tunc defecit? Haudquaquam. Et quomodo has vltus est iniurias? Obortis lachrymis pietate pariter ac cõpassione fluentibus, execratos & impios miseratus est: quos etiã excusans oratione Patri cõmendauit. Postremo, cuius nemo tollere potuit animã, charitas ipsum quasi vicit, atque in morte pro nobis vt se traderet, coegit: nec tamẽ mors charitatẽ extinguere potuit. Nã mortuus cur quæso lancea cor suũ nobis aperiri voluit, nisi vt ostium in se, intrandi que nobis copiam faceret, charitatem qua cuncta perfecerat, nobis ostenderet, & liquoris id quod in se pauxillum supererat pro nobis simul effunderet, & quam nihil nostri causa sibi seruare vellet, nobis infinuaret? Postremo, à morte resurgens, quando iam data est ei omnis potestas in cælo & in terra, quomodo putatis perdet deicidas istos? *Ite* (inquit Apostolis) *in mundum vnuersum ad vlciscendam iniuriam meam. Quomodo? Ite, predicate Euangelium omni creatura: qui crediderit & baptizatus fuerit, saluus erit.* Aqua se lauent lateris mei, & quem fuderunt, meo sanguine omnibus sese expient peccatis.

Age, age, sic loquatur Dominus meus. Talis vltio talem decet charitatem, quæ tam exuberans in te est Domine Iesu, vt vestimenta quoque tua se attin-

genti-

Lucæ 6. 13.
Marc. 11.
Lucæ 9.
Ioan. 7.
Matth. 18.
Marc. 6.
Matth. 11.
Ioan. 8. 1.

1. Pet. 2.

Esaiæ 53.

Charitas Iesu
quanta.

Psalm. 123.

Lucæ 23.

Ioan. 10.

Ioan. 9.

Cor cum cur
Christus per-
fodi permil-
lit.

Matth. 3.

Marc. 16.

Ibidem.

genibus effundant pietatem. Hæc sunt charissimi fratres quinque virtutes Christi meditandæ, & è quinque vulneribus eiusdem petendæ, nisi quis sex virtutes maluerit, quod non improbandum est, & vulnere cordis duas tribuat hac ratione permotus, quod cum è cæteris vulneribus sanguis tantum, ex corde fluxerint pariter sanguis & aqua, & ita in sanguine suæ deuotioni præfigat feruentissimam Christi charitatem (de qua dictum est) in aqua verò candidissimam castissimamque ipsius puritatem, quippe cum sit agnus sine macula, candor lucis æternæ, & splendor paternæ gloriæ. Cui laus sit, honor & gloria & gratiarum actio sine fine, Amen.

Puritas Christi quomodo imitanda.

Sapient. 9.
Hebr. 1.

SERMO II. IN EADEM SOLENNITATE.

Paschalis solennitatis dignitas & prerogativa: quibus quorundam modis congaudendum in ea: denique quas, quotq; dotes glorificationis Christus per resurrectionem induerit, nobisque quandoque adsumendas reliquerit.

Hæc est dies quæ fecit Dominus exultemus & lætemur in ea. Psalm. CXVII. Charissimi fratres, quid est quod in præsentis solennitate Paschæ, in omnibus Mîssis, & ad omnes Horas cantatur, & per octauas totas continuatur. Hæc est dies, quam fecit Dominus, &c. quasi hunc solum diem fecerit Dominus, quum tamè conditor sit omnium. Profecto aliquid singulare & præcipuum est, quod de illis solis diebus ita canitur: Hæc est dies quam fecit Dominus, &c. Non sunt igitur hæc verba intelligenda de die illa naturali, quæ solis motione crescit & decrescit, incipit, & finitur, diuiditurque in præsens & futurum (Omnes enim dies anni, ratione suæ creationis secundum id quod sunt, eiusdem sunt dignitatis) sed cum diem nomine, hanc indubiè intelligo, quæ signat impensæ operis & beneficii claritatem: quæ sicut maior est hodie nobis exhibita, ita dies sollemnior celebranda.

Dies ista quæ fecit Dominus quæ sit

Paschalis solennitas quod spectet.

Gregorius.

Paschæ solennitas vii sit eminentium celebratissima. Augustinus.

Cæteræ enim Christi festiuitates licet magnæ sint, non tamè sunt nisi quædam præambula & dispositiones ad nostram redemptionem. Hæc autè solennitas, id est, Christi resurrectio est consummatio nostræ saluationis, & causa nostræ glorificationis. Vnde non immerito hæc dies Domini omnium festiuitatum obtinet principatum. Hinc est quod dicit sanctus Gregorius: Sicut in sacro eloquio sancta sanctorum, vel cantica cantorum pro sui magnitudine dicuntur, ita hæc præsens festiuitas dici potest solennitas solennitatum: quoniam omnium maior est quæ per anni circulum celebrantur. Hinc est quod sublinz doctor Augustinus dicit: Quomodo mater Domini Maria inter omnes mulieres principatum tenet, ita & inter cæteros dies hæc omnium dierum mater est. Hæc est dies quam illustrat non solum ortus solis, qui iterum occidit, id est, huius visibilis luminis, sed quam decorat & lætificat ortus solis iustitiæ, id est, Christi occasum nescientis, qui elucescit non de celo, sed de inferno, de clauso sepulchro, ybi latuit per tres dies, sicut sol in nocte. Propterea exultemus & lætemur in ea. Et id bene quidem. Dignum enim est, vt qui doluimus vehementer in eius passione, gaudeamus ex animo in eius resurrectione. Iustum est, inquam, vt qui so-